

Igehirdetés sorozat

Elhangzott a Tatai Református Templomban 2019. november 3-án

Textus: *A szentekkel vállalatok közösséget szükeikben, gyakoroljátok a vendégszeretetet. Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok és ne átkozzátok. Örüljete az örülőkkel, sírjátok a sírókkal. Róm 12: 13-15*

Igehirdetés:

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt vasárnapokon a kegyelmi ajándékokkal foglalkozunk és a felolvasott hosszabb igeszakaszt több részletben hallhattuk egy-egy igehirdetés textusaként. Így egyben talán még inkább felerősödik bennünk a gondolat, hogy Pál apostol túl magasra tette a léceket, teljesíthetetlennek tűnik, amit felolvastam. Azért mondom, hogy tűnik, mert ha közelebb megyünk hozzá idézőjelben, akkor kiderül, nem is annyira lehetetlen. Olyan ez mint amikor távolról látunk egy meredek és magas hegyet előttünk, amit megmászni készülünk. Messziről csak a csúcsot látva emberfelettinek tűnik a feladat. Ahogy közelebb érünk és elindulunk az ösvényeken, rájövünk arra, hogy ha nehéz is a feladat, nem lehetetlen. Hiszen turista utak kanyarodnak, ezzel finomítva a szint különbségeket és nem meredeken futnak felfelé. Vannak pihenők és sík szakaszok is, ahogy mászunk felfelé. Sőt, előfordul, hogy bizonyos szakaszokon felvonó segíti egy darabon a haladásunkat. Így van ez a mai Igénkben is. Ha csak megállunk előtte, ijesztő, hiszen nehéz dolgok vannak megfogalmazva benne, de közelebb kell mennünk, hogy megértsük. Nem felejthetjük el, hogy Pál nem úgy általában ír a keresztyén embereknek, hanem egy gyülekezetnek fogalmazza meg mondatait. Az elmúlt alkalmakkor sokszor hallottuk, hogy a gyülekezet Krisztus teste, ahol Ő a fej. Hozzá kapcsolódik minden tag. Olyanoknak ír Pál, akik Krisztussal élnek az életüket és ez egymáshoz köti őket és közösséggé kovácsolja. Pál, amikor felsorolja, hogyan legyenek együtt, miként éljék meg a közösséget a gyülekezetben, akkor azzal számol, hogy mindez Krisztus segítségével és a Lélek hathatós jelenlétével történik. Pál azzal számol, hogy ha mindenki felismeri mi a kegyelmi ajándék a Lélektől és él vele, akkor ez a felsorolás nem lesz megoldhatatlan. Így már nem mint egy meredek, elérhetetlen hegyecsúcs áll előttünk, hanem megértjük, hogy Pál felsorolása összefoglalása annak, ami egy keresztyén közösséget, ahol élnek a kegyelmi ajándékok, kell, hogy jellemezze. Mert Krisztus testében, azaz a gyülekezetben nem lehet jelen semmi olyan, ami nem összeegyeztethető Jézussal. Nem lehet szeretetlenség, képmutatás, irigység, harag és még sorolhatnám. Jézus jelenlétében ezek testidegenek. Olyan mint, amikor csak egy apró kis szálla fűródik az ujjunkba. Érezzük, nincs ott helye. Nem tudjuk úgy használni, ráadásul fáj is. HA nem szedjük ki, nem távolítjuk el, még be is gyullad, még nagyobb bajt is okozva. Így van ez a Krisztus testében is. Ott nincs helye a gonoszságnak, indulatoknak, bosszúnak. Semminek, ami nem a jézusi lelkületből fakad. Éppen ezért kell figyelniünk erre a felsorolásra és végiggondolnunk először a személyes életünket, de aztán a közösségünket is, hogy miként állunk. Tanácsként, segítségként felfogni minden sorát, hiszen Pál nem a maga feje után ment, amikor leírta, hanem Isten ihletettségre fogalmazta meg sorait, belőle Isten szól hozzánk.

Az elmúlt vasárnapokon sorra került már sok igevers, ma tovább folytatjuk. A mai Igénkben három dologról beszél Pál, ami szintén jellemző kell legyen a lelki ajándékokkal élő gyülekezetre: Köösségvállalás másokkal, áldás adás átok helyett és együttérzés. Textus újra!

1. Hadd induljak egy kicsit messzebből. Sokszor használjuk a kifejezést, hogy gyülekezetünk közössége. Talán fel sem fogjuk szavaink jelentését, annyira természetes számunkra, hogy annyit jelent csupán, hogy itt vagyunk, sokan vagyunk, ismerjük is egymást. De a közösség nem csupán ennyi: sok ember egy adott helyen egy adott időpontban. Ez a tömeg, de nem a közösség. Ez utóbbi valami sokkal több, mélyebb, gazdagabb. A keresztyén közösség tagjait a hit köti össze, hogy Jézus Krisztus a Megváltónk. Ez a közös nevező, ami akár egészen különböző habitusú, érdeklődésű embereket is képes egészen szoros kapcsolatba vonni. De az emberi szándék még kevés lenne ahhoz, hogy igazán jó keresztyén közösségbe legyünk. Kell a Lélek minket egyetértésre, szeretetre, egymás elfogadására segítő munkája, hogy valóban megéljük azt a sok jót, amit egy közösség adhat. Olyan ez mint egy sport csapat. Ott is a csapat tagjainak az érdeklődése, odaszánása nem kérdés egy-egy meccs előtt, közösséggé kovácsolja őket az adott sport szeretete, de ez még nem elég. Kell egy edző, aki egyen-egyenként, de csapat szinten is kihozza a tagokból a lehető legjobbat. Így tesz a Lélek is a mi gyülekezetünk közösségével, igyekszik kihozni belőlünk a legjobbat. Most éppen arra figyelmeztetve,

hogya ne csak magunkra gondoljunk, hanem a többi gyülekezet sorsát, helyzetét is tartsuk szem előtt. Nem csak egyéni szinten, de gyülekezet szinten is fontos mások nehézségeinek, gondjainak a felvállalása. Mert minden gyülekezet, hogy az előbbi képnél maradjak, mint csapat küzd azért, hogy Krisztus jó testévé, gyülekezetévé váljon. Hogy minden szempontból megfeleljen Isten elvárásainak. Nem élhetünk úgy mi, tatai reformátusok, mintha egyedül lennénk a pályán. Észre kell vennünk azokat, akiknek esetleg nincs meg minden lehetősége ehhez a küzdelemhez. Mert ez nem egy hagyományos verseny, ahol egyetlen győztes van, itt bizony minden csapat győz, aki eljut a célvonalig. Éppen ezért fontos, hogy segítsük egymást gyülekezeti szinten is. A mai világban, ahol minden az egyén körül forog, és ez a gondolkodás a közösségek életébe is bekúszik, ez egy fontos üzenet. A Lélek nem csupán bennünket, a tatai gyülekezet tagjait köt össze, hanem összeköt minden egyes keresztyén emberrel, gyülekezettel. Pál korában többször rendeztek gyűjtést egy-egy szegényebb gyülekezetnek, sőt maga Pál személyesen is közvetített, ha azt látta, hogy egy-egy helyen nagy küzdelem van a fennmaradásért. Ezért kéri, hogy a szentekkel, akik alatt a többi gyülekezet tagjait érti, vállaljunk közösséget, segítsük egymást a nehézségekben. A vendégszeretet gyakorlása is ehhez kapcsolódik, hiszen abban az időben jöttek-mentek az emberek, nem ismerték egymást, de vendégül látták szállással és élelemmel. Ez a szeretetnek az igazi arca, amikor nem várok vissza semmit, nincs is realitása annak, hogy visszakapom, amit adok. És amikor itt Pál a közösségvállalásról ír, akkor erre szeretné a hangsúlyt fektetni, hogy úgy szeressünk, hogy nem várunk vissza semmit. Éppen ezért vannak az év során is közgyeházi gyűjtések, amikor egy bizonyos cél érdekében a gyülekezetek beküldik a perselypénzt, segítve ezzel azt, aki bajban van. Most legutóbb pl a kalocsai templom építésére, de minden évben gyűjtünk a Nagyberegi Líceum számára is, hogy szükségükre enyhítsunk.

2. A második dolog, amiről Pál beszél, az egyén felé irányul. Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket, áldjátok és ne átkozzátok! Érnek bennünket bántások, sokszor a legjobb szándékunk ellenére is, megtapasztalunk konkrét támadásokat is a személyünkkel szemben, ha nem is abban az értelemben, ahogy annak idején üldözték a keresztyéneket, de velünk is előfordul, hogy lelkünkbe gázolnak, rossz indulatúan fordulnak felénk. Ezt semmilyen módon nem tudjuk kikerülni és sokszor azt látom, hogy keresztyénként kicsit le is fagyunk ezektől a helyzetektől. Az iskolában beszélnek a diáknak, jó keresztyénként mit tegyen? A munkahelyén valakiről rágalmakat terjesztenek, Krisztus követőként hogyan lehet helyt állni egy ilyen helyzetben? Sokféle nehéz szituáció van még, amikor akár indulatosan, akár tehetetlenül állunk és próbáljuk kitalálni mi a helyes út. És az még egészen jó, ha van annyi lélekjelenlétünk, hogy gondolkozzunk a következő lépésen és nem azonnal az érzelmektől vezetve cselekszünk.

Pál apostol segítségünkre siet és azt mondja, hogy áldjátok azokat, akik nektek ártanak. Ne átkozzátok! Talán már idegen számunkra az átok szó használata, de mégis létező jelenség, hogy valakinek, aki nekem fájdalmat, bánatot okozott szavaimmal szeretnék visszafizetni, szándékosan ártani akarok neki. Nem tettekkel fizetek vissza, de ott a vágy bennem, hogy ha már engem valami rossz ért általa, akkor ő is részesüljön belőle. A bosszú, a harag, az indulat azonban nem gyógyít, hanem fogva tart, méghozzá annak leszek a fogja, aki nekem ártani akart. Éppen ezért egyetlen kivezető út van ebből a helyzetből, Isten elé vinni és elengedni mindazt, amit ellenem tett és imádkozni érte, jót kívánni neki.

Ha eszünkbe jut egy-egy konfliktus, akkor most azt mondjuk, hogy ez lehetetlen. Ez aztán tényleg lehetetlen. Áldani azt, aki engem megsértett, aki engem elmondott mindennek, aki bosszúból kereszttbe tett? Igen. Áldani. A legjobbat kívánni neki. Nincs más út. Amíg engem is az indulataim, a bosszúm vezet, foglya vagyok annak a másinak, foglya vagyok az adott helyzetnek. Nem az Istené vagyok akkor és ott, hanem a gonoszé. Kemény mondat, tudom, de a Biblia egészét nézve ez így van. Ebből feloldás, szabadulás csakis a Lélek által lehetséges, aki meg tudja adni a megbocsátás ajándékát és aki segít elengedni azt a rosszat, amit a másik ellenem tett, hogy aztán eljussak odáig, hogy jót kívánok neki, hogy áldom. Ez az igaz győzelem, nem az, ha én is ugyanazokkal az eszközökkel fizetek vissza. De ezt a győzelmet egyedül nem tudom elérni, Krisztus ereje kell hozzá, aki a kereszten példát adott számunkra, amikor a belőle gúnyt űzőkért imádkozott és megbocsátásért kért az Atyától nekik.

3. Végül pedig Pál apostol még egy dolgot helyez a szívünkre a mai istentiszteleten. Örüljétek az örülőkkel, sírjátok a sírókkal. A már említett közösségnek itt egy újabb ajándékával, velejárójával találkozunk és ez nem más, mint az együttérzés, egymás terheinek, örömeinek közös hordozásáról. Tulajdonképpen ezek azok a helyzetek, amikor igazán összekovácsolódik egy közösség, amikor szorosra fonódhatnak a szálak egymás között. Akkor, amikor a házicsoportjainkban vagy egy-egy biblia óra keretében megosztunk egymással jó és rossz dolgokat egyaránt, átéljük, hogy nem vagyunk egyedül, együtt sokkal könnyebb, összekapaszkodva segítünk egymásnak. Az együttérzésben, legyen öröm vagy bánat, mutatkozik meg igazán a Krisztus arc a gyülekezetünkben. A világban gyakran találkozunk személytelenséggel, érdektelenséggel, még akár

családjainkban is előfordul, hogy nem értenek meg bennünket, de a gyülekezetben ne így legyen mondja Pál. Figyeljétek oda egymásra, vegyétek észre egymást, legyetek részesei egymás életének. Hiszen csak az tud együtt örülni vagy éppen sírni a másikkal, aki elég közel került hozzá. Ez sem megy a Lélek munkája nélkül, mert rohanunk, kapkodunk, semmire nincs időnk vagy éppen csak magunkkal vagyunk elfoglalva, de a Lélek képes arra indítani minket, hogy adjuk magunkat a közösség számára. Jó az, ha a gyülekezetünk valamely részében, megéljük azt, hogy őszintén beszélhetünk a dolgainkról, hogy szívesen hallgatnak bennünket, hogy érdeklődést tapasztalunk. Arra is figyeljünk kedves testvérek, hogy ne csak sírjunk együtt, hanem örüljünk is. Az a tapasztalatom, hogy az előbbi könnyebb. Vigasztalni, bátorítani könnyebb, mint a másik örömeire örömmel válaszolni. Pedig az igazi önzetlenség, érdeknélküliség ebben mutatkozik meg. Nem arra figyelek, hogy nekem miért nem adatott meg az az öröm, hanem arra, hogy milyen jó, hogy neki megadatott. Szülőként találkozunk ezzel az érzéssel, amikor a gyermekünk életében látjuk megvalósulni azokat a jó dolgokat, ami talán nekünk nem adtak meg. És nagyon örülünk, boldogok vagyunk, hogy a gyermekünk részesedik belőle. Örüljétek az örülőkkel, féltékenység, irigység helyet ilyen módon is legyetek részesei egymás életének, hiszen a gyülekezet erről is szól, hogy ott van öröm, van boldogság, van nevetés.

Ahol megvalósul ez az egység, összekapaszkodás, együtt küzdés, ott ábrázolódik ki igazán a Krisztus teste. Azzal kezdtem az igehirdetést, hogy Pál felsorolása csak akkor lesz érthető, ha látjuk milyen közegben hangzik el. Abban a gyülekezetben, ahol a Lélek ajándékai jelen vannak, lehetségessé válik, hogy önzetlenül segítsünk nem csak azoknak, akik hozzánk tartoznak, hanem mindazoknak, akik segítséget szenvednek. Ott lehetségessé válik, hogy áldást mondunk még a minket szidalmazókra is és együtt tudjuk hordozni egymás életét örömeivel és bánataival, így válva valódi közösséggé. Isten adja, hogy megtapasztaljuk ezeken a területeken is a Lélek munkáját. Ámen

Szabó Elődné